

להזיז את השמש

מאת: תרין שלפי

בימוי ודרמטורגיה: חנן ישי

1. פרולוג

(אור. תרין נכנסת. ומתלבטת איך להתחיל את ההצגה)

תרין:

טוב אז זה מתחיל ככה. אור במה. תרין יושבת בפינה, מחבקת שקית של כימו ושרה:
It's a wonderful life. כן. לא.

לא. לא לא לא לא. ככה: אור במה. רק שקית כימו, והשיר its a wonderful world
בוקע מאחורי הקלעים.

ואז – אני נכנסת עם פאה. בלי פאה. עם פאת קרחת מולבשת על גבי פאה שיושבת
על הקרחת המקורית שלי. ו

לא! אני מצטערת, לא עושה את זה. זה חומר חלש, פתטי. אני לא יכולה לשחק את
זה. אין פה קונפליקט אין פה דרמה. זה לא... זה לא יעבוד. את מי זה מעניין שקית
כימו? ומה קשור פה לוואי ארמסטרונג עם פאה? זה לא טוב. זה פשוט... זה אני
עומדת ערומה על במה ואנשים שאני לא מכירה באים ומסתכלים לי לתוך הסרטן.

2. ברוכים הבאים למדבר של הממשי

(תרין חובשת פאה על ראשה)

אנחנו חודש אחרי הניתוח, הגיעו תוצאות הפתולוגיה, ודוקטור שמחוב ביקש שנגיע לפגישה. עלינו במדרגות אודי, אמא שלי ואני עד שהגענו אל מחוץ לחדר שבו ישב דוקטור שמחוב. אני הייתי בכלל לחוצה לחזור בזמן ללימודים. אבל אמא שלי הייתה לחוצה... כי היא אמא שלי. ואודי היה לחוץ... כי אמא שלי... הכורזת האוטומטית קראה סוף סוף את המספר שלנו:

קמנו והתחלנו להתקדם לעבר החדר.

דר שמחוב שאל "מה שלומכם?" וחיך... אנחנו לא

"טוב", אמר ופתח את התיק שלי במחשב. "אז ככה" "התוצאות הסופיות של הפתולוגיה הגיעו, ולצערנו הן לא טובות". "הגידול היה גידול ממאיר, גידול סרטני".

או! זו סצנה מעולה. זאת אומרת, יש המון עם מה לעבוד. יש כאן דרמה – הגיבורה מקבלת בשורה, בשורה קשה, קשה מאד. והנה היא צריכה להתגבר על כל המחשבות והרגשות שמציפים אותה. ואחריי שדוקטור שמחוב אומר את המילה סרטן, העיניים של הגיבורה הופכות מבריקות ברגע והנשימה שלה נעשית מהירה יותר ויותר. "זאת אומרת שאני.. אני.. "חולה?". שתיקה בחדר. דוקטור שמחוב מסתכל עליה וגם הוא לא מוצא את המילים אלא רק מהנהן קלות. "לא נכון, לא נכון בבקשה תגיד לי שזה לא נכון".

זה לא נכון. ממש לא נכון. כי למרות שהייתה יכולה להיות סצנה מעולה, קורעת לבבות, סוחטת דמעות. אני רק הנהנתי.. הנהון מדוד וכרסום מביך של ציפורן אצבע ימין. “טוב, אז מה עכשיו?”

לפני שדוקטור שמחוב הספיק להשחיל מילה – היורה הגיע. אמא שלי התחילה להמטיר עליו מטר של שאלות, איזה מטר? מבול!

“רק רגע.. אני רוצה להבין – מה זה אומר? מה המשמעות? המחלה פעילה? איך אפשר לדעת? ומה לגבי טיפולים? כימותרפיה? הקרנות? ניתוח? מה לגבי תרופות ביולוגיות? המטולוגיות? התאמה לקטרודה? ובכלל, מה לגבי רפואה פחות קונבנציונלית? מה אתה חושב על דיקור סיני?! שמעת על טיפול בפרחי כוכב ריחני –”

אודי הרגיש איך גשם השאלות הזה מטביע אותו עד שלא יכל יותר:

“אולי ניתן לו רגע לדבר במקום לשאול אותו שאלות על כוכבי ים?!”

ואני רק המשכתי להניד את הראש ביניהם ולכסוס את הציפורן.

דוקטור שמחוב קטע אותם ואמר שהוא

“לא ממש מבין בכל זה. לא רק בדיקור סיני, בסרטן בכלל. אני.. רק גניקולוג. אבל מעכשיו את תעברי להיות תחת האחריות של פרופסור קובלסקי, מהמחלקה האונקולוגית הוא המוביל בתחומו בארץ. את ביידים טובות. אני כמובן כאן לכל שאלה. כמו שכבר הסברתי.. אני.. כבר לא יכול לעזור לכם.

שוב שררה שתיקה בחדר. אפילו אמא שלי לא מצאה שאלה לשאול. היא ואודי ישבו שם ושתקו בקול רם. דוקטור שמחוב המשיך להקריא לנו את ההבחנה הפתולוגית, ואני... אני לא הרגשתי כלום.

כלום? מה זה? כל הדרמה הזאת ואני כלום?! איפה הבכיי? הצעקות? מה זה הדמות הזאת?!

טוב. בואו נתחיל מהתחלה. אני תרין. אני בת 23. שחקנית, זאת אומרת אני סטונדית לסרטן... למשחק! סטודנטית למשחק! כן! הסרטן זה רק משהו שאני עושה עכשיו... בזמני הפנוי. זאת אומרת כרגע יש לי מלא זמן פנוי בזמן הטיפולים, להיות אהממ.. כן.

3. סופוקלס, כל כתבי

(מסדרת את הבמה מחדש: שולחן הצידה, כורסא קדימה.. -יוצרת את סלון ביתה)

מאז הסרטן מערכת היחסים של אמא שלי ושלי גדלה באופן... ממאיר.

תמיד היינו קרובות, בכל זאת משפחה חד הורית. אבל בשנה האחרונה אני מצליחה לראות באמת מבעד לדאגות שלה. אני רואה כמה שאני חשובה לה, כמה היא אוהבת אותי. כמה אני אוהבת אותה. ולפעמים זה מרגיש כאילו שתינו מהלכות לנו בעולם, מחוברות עדיין בחבל טבור שלא נחתך. ואולי בגלל זה, תמיד כשאמא שלי מתקשרת אני יודעת שזו היא. הצלצול נשמע לי אחר. אולי זה בגלל שאנחנו מחוברות חזק כל כך.

אולי. ואולי זה כי אפילו הטלפון שלי תשוש ממערכת היחסים הזאת ואומר לי:

“שוב?! לא דיברתן לפני כמה דקות? אוף...” (מנגן את הצלצול לאט ובחוסר חשק).

פחות מעשרים דקות אחריי שחזרנו מבית החולים, הטלפון שלי מצלצל. אמא שלי.

“מה קורה?”

“איך את??” שאלה אותי אנטיגונה מהצד השני.

“אהה... טוב. אני... בסדר” (עניתי חזרה בצורה מאד לא משכנעת).

“אוקיי...” “תגידי...” הופ! מיד הרגשתי שמשהו עומד לבוא אחריי ה”תגידי”
הזהיר הזה.

“כן?” שאלתי מהוססת. “מה את אומרת.. שנסע את ואני לקיבוץ תובל?”

“מה.. מה יש בקיבוץ תובל?” אולי לא הייתי צריכה להיות סקפטית כל כך, אולי אמא שלי פשוט מציעה לי שנעשה יום כיף כזה, בילוי של אם ובת.

“אז ככה תראי יש שם נטורופת מדהים בשם אדם אבן צור הוא נהדר, יש לו שם נורא ידוע ומוכר בכל ‘קהילת הסרטן’ והוא מטפל באנשים בעזרת תזונה אנטי מסרטנת ושייקים ירוקים ועשב חיטה, ויש לו מוטו שאדם צריך להנביט את הנבטים שלו בעצמו. וחוצמזה שהוא טיפל בהמון אנשים, את זוכרת את הבת של נעמי, מהנהלת חשבונות, אז הבת דודה שלה שהייתי בחתונה, נו.. שהייתה כבר עם גרורות וזה... היא כבר לא איתנו באמת. אבל הוא מאד עזר לה, ובכל מקרה, יש שם נוף מאד יפה, הכל ירוק והכל טבעוני כמובן ואני חושבת שצריך..”

“למה את אומרת לי את זה?”

“מה זאת אומרת תרין, את יודעת, אני –

“לא לא, לא הבנת. זה לא מעניין אותי. לא מעניין אותי מיצים ירוקים ולא מעניין אותי עשב חיטה ואף היפי שמנביט ברוקולי בזמנו הפנוי. אני גם לא שייכת לשום ‘קהילת סרטן’! אין לי מושג מאיפה את יודעת את כל הדברים האלה. מתי הספקת לברר אותם?! חזרנו לפני פחות משעה. הכל קרה לפני פחות משעה. את לא מבינה? את לא מבינה שאני עוד לא מבינה? את לא מבינה שלא מעניינת אותי תזונת הארנבות הזאת?! מבחינתי עד לפני פחות משעה לא היה לי סרטן.”

הכל יצא לי, כמו קיא. החצים הרעילים האלה שיריתי עליה היו הדמעות שלי. ניתקתי את הטלפון בכעס והתיישבתי על הספה. הרגשתי איך הלחיים שלי הופכות לווטות. למה היא עושה לי את זה? למה היא תמיד מושכת אותי לתוך הטרגדיות שלה? אודי, שמע את כל השיחה, והתחיל להתחמם.

“מה פתאום היא אומרת לך דברים כאלה? למה היא חושבת שזה מה שאת רוצה עכשיו לשמוע? תמיד היא עושה לך את זה.” ראיתי איך הנסיך דיסני שלי מעלה טמפרטורות ונהיה אדום כולו. “בפעם הבאה אל.. פשוט אל תעני לה! אוף היא כל כך...” הוא התחיל ללכת הלך ושוב לאורך הסלון שלנו. שהוא לא ארוך בכלל, אז הוא פשוט הלך כל הזמן צעד ימינה ואז צעד שמאלה.

פתאום כעסתי על אודי שהוא כועס, מה פתאום הוא כועס על אמא שלי, באיזו זכות? רק לי מותר לכעוס עליה, הרגשתי צורך עז להגן עלייה, גם אם לא ידעתי בדיוק למה. אודי המשיך לצעוד, צעד ימינה צעד שמאלה, הוא צעק ונופף בידיים. עכשיו הוא היה טרגדיה מהלכת. הכל התערבב לי. ניסיתי להרגע אבל לא הצלחתי.

כעסתי. אבל לא ידעתי על מי ועל מה. לא ידעתי באיזו עלילה אני רוצה להיות עכשיו. הרגשתי איך שתי העלילות מתערבבות אחת בשנייה ומחרבות זו את זו. הטרגדיה היוונית של אמא שלי זולגת לה בלי רשות לתוך אגדת הדיסני של אודי ושלי. אודי המשיך בשלו. פתאום ראיתי את המקהלה היוונית מהטרגדיה של אמא שלי. והנה בראשם עומד ראש המקהלה שהיה דומה כל כך לדוקטור שמחוב. ובבת אחת – המקהלה התחילה לדקלם:

“הו הביטו בני תבי, ראו את זה המעשה, בין האומללה תרינטוס מקורינטוס ואמה, הנביאה – שוררות רוחות ריב ומדון! מה יהיה הסוף עם זה הצמד? התשכיל הבת לחדול מזה המרד? מי ידע, אלים, כיצד לנהוג באב או אם כשמיץ עשב חיטה שוטף דעותיהם?” פתאום המקהלה השתתקה, אמא שלי עלתה לבמה, היא הייתה לבושה טוגה לבנה וארוכה. הייתי המומה. אף פעם לא ראיתי את אמא שלי לובשת לבן במקום את הבגדים השחורים הקבועים שלה. “הו בתי, בתי בכורת! איזו בשורה רעה נפלה עלינו, ראי כמה מר ועצוב גורלנו!” ולפני שהספקתי לומר משהו, נכנס אודי על שטיח מעופף, לבוש בשארול (שדווקא ישב עליו לא רע) עם תרבוש קטן על הראש. “הו אהובתי, אהובתי יחידתי, אל אמך אוזן אל נא תטי! אם תושיטי ידך, Take you wonder by wonder!” “הו בתי בתי - אמא שלי ניסתה להתגבר עליו והמקהלה מאחורייה המשיכה “רק עם אמך תלכי”, אבל לאלאדודי לא היה אכפת והוא המשיך “עולם חדש! מכאן לשנינו ייתגלה” “הו גורל אכזר” אמא שלי כרעה על ברכייה, “אכזר אכזר” הדהדו המקהלה. “Can you feel the love tonight!”.

“שקט!!!” כולם עצרו והסתכלו עליי. “יאללה עופו מפה, כולכם. אתם, לכו לאכול איזה סופלאקי. ואתה – על מי אתה עובד שאתה נסיך שחרחר מעיראק? אתה אשכנזי לבן חובב גפילטע. תגלגל את השטיח ותעוף מפה!”

“תרין, תרין, את איתי? את מקשיבה לי?” אודי שאל, הסתכלתי עליו וראיתי שהוא לובש שוב את הג'ינס שלו ושהמקהלה ודוקטור שמחוב נעלמו.

“כן, אני איתך”.

“אז מה את חושבת?”

“שאתה שר מזעזע, במקומך הייתי שמה פלייבק”.

4 . הקרחת בעלת הזמרת

(חובשת כובע גרב)

כמה ימים אחרי כן, הגעתי לבית החולים לבדיקת הדמיה ופגישה עם פרופסור קובלסקי. עלינו לקומה 8, ובכניסה היה שלט גדול ובו כתוב “אונקולוגיה”, באותיות גדולות וברורות, שחור על גבי לבן. בעצם, האותיות לא היו סתם כתובות על השלט הגדול, הוא נשף את האותיות לאט ובקור:

“אונקולוגיה ה ה ה!”.

“תודה רבה לך שלט יקר, תודה שאני חשובה לך עד כדי כך שאתה דואג להזכיר לי, למקרה ושכחתי, לאיזו מחלקה אני הגעתי”.

המשכנו למזכירות. קיבלתי כמויות לא הגיוניות של טפסים ליד והתחלתי למלא אותם. אבל אז, הרגשתי שמהו מושך את תשומת הלב שלי כל כך שאני לא יכולה להמשיך. על אחת הספות האפורות ישבה מישהי שפשוט היפנטה אותי, שהפכה

אותי למשותקת מהרגע שראיתי אותה, שדמותה תחרט לי עמוק עמוק בספרי ההיסטוריה של המוח. שם, על הספה הקטנה, בקומה 8, ישבה – קרחת. ומאותו הרגע שהבחנתי בה, לא יכלתי להפסיק להסתכל, כי היא הייתה כל כך, כל כך, מפחידה. השלט בכניסה? היה כלום ושום דבר בהשוואה לקרחת הזו שישבה שם. היא בהקה שם בגאווה תחת הפלורסנטים החזקים וחייכה אלי.

“מה?” אף פעם לא ראית קרחת?”

“ראיתי.. ראיתי.. אבל אף פעם לא ראיתי אחת כמוך”.

” מותק, קרחת כמוני לא רואים כל יום, אין עוד כמותי. גברים משתגעים עליו, הם אומרים ששלהם – לא מגיעה לי אפילו לקצה האוזניים... אני הכי חלקה, הכי נעימה, הכי מדהימה. מה את אומרת? רוצה לגעת?”.

הרגשתי כאילו מגנט ענק מחבר בינינו והתחלתי להתקדם לעברה.

“בואי אלי.. בואי אלי”

“אני באה.. אני באה..” אני באה.. אני –

“את באה תריני?” “התור שלנו הגיע.”

כן, כן אני באה”

התחלנו להתקדם לכיוון המשרד של פרופסור קובלסקי . רגע לפניי שנכנסנו הסתובבתי אחורה להעיף מבט אחרון על הקרחת. ואז פתאום, הקרחת הסתובבה, הפנתה אליי את אחוריה, והתגלו לי פנים קטנות שחייכו אליי ואמרו לי

“בהצלחה”.

“תודה..” ואז הקרחת הסתובבה שוב ואמרה:

“נתראה בקרוב...”.

מה? קרחות מדברות? בוא לא הגזמנו? לא! אני יודעת שאני על 80 גרם רפואי בחודש, אבל בכל זאת... זה יותר מדי קישוטים, זה גם יותר מדי תיאטרלי. צריך משהו קצת יותר..נו... קצת פחות.. אבסטרקטי.

5. מבוא לביולוגיה א'

(שוב: שולחן וכסא, המשרד של קובלסקי)

הגענו למשרד של פרופסור קובלסקי עם חשש ניכר. אני בין שני שומרי הראש שלי. מימיני – הטרגדיה המהלכת, אנטיגונה הפולנייה. ומשמאלי – אלאדודי. פרופסור קובלסקי הרים את ראשו והסתכל עליי מבעד למשקפיים שלו. “תספרי לי” הוא התחיל ואמר

“למה באת לכאן?”.

“אתה יודע פשוט עברתי בסביבה וראיתי שיש לך מכונת קפה במשרד אז אמרתי לעצמי שאני חייבת להיכנס”

צחקתי. פרופסור קובלסקי לא צחק, גם לא אמא שלי. אודי השתדל לחייך, יצא לו מין עיוות בצד הפה שיותר הזכיר אירוע מוחי, אבל עדיין הוא תמך כמה שהיה יכול. התחלתי לספר לפרופסור קובלסקי על הכל. הרגשתי שאני כבר מכירה את המונולוג הזה די טוב, אני יודעת את הטקסט בעל פה. פרופסור קובלסקי הקשיב, הנהן, ואז שאל כל מני שאלות ענייניות ומאד לא מעניינות, אבל אז הוא שאל:

“ומה לגבי היסטוריה של מחלות במשפחה?”.

“לא...” “אני יודעת שלדוד חיים, הדוד של אמא שלי היה סרטן וחתול. כשהוא מת החתול עבר אלינו וגר עם אמא ואיתי. אני מקווה שהוא לא העביר לנו גם את הסרטן.”

הפעם אמא שלי דווקא כן חייכה. פרופסור קובלסקי נשף צחוק מאולץ.

“דוד זה קשר משפחתי רחוק. אני רק מוודא שאין סבא או סבתא או אחד ההורים שחלו אי פעם”

“לא”. עניתי בביטחון. ואז אמא שלי אמרה:

” אה, מהצד של האבא, לשני ההורים היה סרטן. אבל הוא רק האבא הביולוגי, אין לנו שום קשר איתו.”

מה קורה אנטיגונה? עברנו לאדיפוס?! ישבתי שם המומה. אודי הסתכל עלי וביקש תרגום מיוונית עתיקה.

“אני.. אני חושבת שזה מה שמעניין אותו. הביולוגיה. בכלל כל הפן הביולוגי מעניין אותו..” פרופסור קובלסקי רשם את זה במחשב שלו בפנים חתומות.

“עכשיו נסתכל בתוצאות הבדיקה שעשית ונראה מה קורה שם”. לתוך זירת המתח נכנסו שני מתמודדים במשקל כבד. בפינה האחת פרופסור קובלסקי ותוצאות הבדיקה. ובפינה השניה האבא הזה שהרגע נולד לי. פרופסור קובלסקי התחיל ללחוץ על העכבר, ואז הקליד כמה אותיות במקלדת בעזרת אצבע אחת בלבד. תגידי, הוא... הוא בכלל יודע שאני קיימת? ה.. אבא שלי? פרופסור קובלסקי כחכח בגרונו, עצר הסתכל על משהו בבדיקה, ואז המשיך לגלול את העכבר, “יש עוד משהו שאת רוצה לספר לי עכשיו? אולי גם יש לי אחים שמתו מסרטן? אחיות? חיות מחמד? קובלסקי האט עוד יותר והשתדל לחרוק עם הגלגלת השחורה, ככה חריקה עמוקה ומצמררת. “אני לא מבינה. איך זה שהמתנה הראשונה שאני מקבלת בחיים מאבא שלי זה סרטן? מה רע בדובי? או שמיכי? ושוב פרופסור קובלסקי עוצר, ושוב הוא מסתכל על משהו. ושוב...”

“תרין מה? משהו לא בסדר? ..”

פרופסור קובלסקי מרים את העיניים מהמסך

“את! את לא בסדר!”

הוא מסתכל עליי דרך המשקפיים.

“תרין אני פשוט נזכרתי, כי הרופא שאל. זה הכל...”

“זה הכל?!”

“טוב, אם אתן יכולות להתרכז רגע. לפי מה שמראה הבדיקה, נראה ש...הגידול שהיה לך שלח גרורות לריאות...”

רגע רגע, סטופ, פאוז, קאט, מסך. מה קורה? אני חייבת לציין שרמת הכתיבה פה מאד נמוכה. אני מעריכה את המאמץ, אבל מה? מה פתאום כל הדרמה הזו? אני מצטערת אבל אף אחד לא דיבר איתי על השינויים האלה בעלילה. וזה ממש ממש לא בסדר. אני ממש לא עובדת ככה. אני התכוננתי לפי תסריט מסויים, אני ישבתי, אני למדתי טקסט, ובאתי מוכנה ומקצועית. אבל זה ממש לא מה שהתכוננתי אליו, וזה לא בסדר. מה פתאום גרורות? ומה העניין הזה עם האבא שפתאום קפץ בלי שום הכנה? למה בלי הכנה? למה אף אחד לא עדכן אותי? למה אף אחד לא שאל אם זה מתאים לי? אולי זה לא מתאים לי? אולי אני לא מסכימה? אני רוצה לדעת למי אפשר לפנות במידה והעלילה של החיים שלי לא מוצאת חן בעיניי. למי פונים? עם מי מדברים?!

(מביאה את הכסא לבדו לקדמת הבמה ומתיישבת עליו)

באוטו, בדרך הבייתה, קרה משהו מוזר – שתקתי. אודי היה מופתע. הוא לא כל כך ידע איך להתמודד עם הדבר החדש הזה.

אבל אז הוא נזכר שהוא דווקא כן יודע. הוא נזכר שפעם, לפני שלוש שנים, נסענו לטייל יחד בפעם הראשונה. היינו אז רק כמה חודשים ביחד, ואף אחד מאיתנו עדיין לא אמר “.....”. אף אחד מאיתנו לא היה מסוגל. וכשהגיע הערב, אחריי שאכלנו

וגם ראינו סרט גרוע, שכבנו לנו סתם במיטה, ופתאום אני שתקתי. שתקתי כי הרגשתי שאני לא יכולה יותר לחשוב. שאני לא יכולה לפתוח את הפה ולהגיד מילים, ששכחתי לדבר. אני ידעתי שאם אפתח את הפה, המשפט היחיד שיצא יהיה המשפט הזה. המשפט המפחיד הזה שלהגיד אותו שורף בלשון ודוקר בבטן.. ולמרות שהשתיקה שלי הייתה לו כל כך מוזרה, ולא ברורה, אודי לא נבהל. הוא המשיך לשתוק איתי ביחד כמה שהייתי צריכה. וכשזה הרגיש לו מתאים, בלי יותר מדי הכנות, הוא פשוט אמר. "את יודעת שאני אוהב אותך, נכון?" המילים שיצאו לו מהפה היו כל כך קלילות, אבל כשהן נחתו לי על החזה הן היו כל כך כבדות. לא ראיתי כלום, כי העיניים שלי התמלאו דמעות.

הסתובבתי אליו, הסתכלתי עליו. וחשבתי: "גם אני אוהבת אותך, אני אוהבת אותך כמו שאף פעם לא אוהבתי, הלב שלי מתפוצץ בכל רגע מחדש כשאני מבינה שוב ושוב כמה אתה הכל עבורי". אלה היו המילים בראש, וכשפתחתי את הפה לומר אותן יצא לי: "אהההההההההההההההההה". משהו היה לא בסדר בצנרת, מים השפריצו לכל עבר. אודי ניגב את עצמו וצחק. "אני..... אההה... " כן?" אודי שאל בחיוך. "אני אוהבת אותך ברמות אוף אני כל כך מאוהבת בך כבר המון זמן, מהרגע הראשון שראיתי אותך, וכל הזמן אמרתי יו אני מאוהבת בו אבל אני לא ידעתי איך להגיד לך, ורציתי, רציתי להגיד אבל לא הצלחתי, לא יצא לי כי אני פשוט לא ידעתי איך להגיד לך ש.. אני רציתי להגיד לך שאני פשוט – אוהבת אותך." נפתח הפקק, השתחררה הסתימה, אפשר לשלם לאינסטלטור ולחזור להשתמש בצנרת.

ככה זה היה, ולמרות שכבר עבר מאז הרבה זמן, בנסיעה הזו באוטו אודי שוב ידע בדיוק מה לעשות. הוא שתק איתי ביחד וחיכה. ואז כשהרמתי את המבט החלול והקר שהיה לי, העיניים שלנו נפגשו בתוך המראה. "אני אוהב אותך. את יודעת. נכון?".

רציתי לפתוח את הפה ולהגיד לו משהו. גם אם זה רק "אהההה". אבל לדמות שלי נגמרו המילים. לא היו לה יותר שורות בסצנה הזאת. אפילו לא הוראות במה. כלום.

6. פולחן האביב

(מפנה את הבמה מהרהיטים)

בשבועות העוקבים נעתרתי לתחנונים של אמא שלי והסכמתי לבדוק את האלטרנטיבות. מצאתי את עצמי מתרוצצת בכל העיר ומחוצה לה ופוגשת "אנשים מיוחדים". כל ווירדו שפגשתי הבטיח לי שהוא יודע, שהוא מבין, ושהוא יכול לעשות ניסים. הייתה את ההילרית שהכניסה אותי לתוך מגן דוד דמיוני והתחילה לנקות לי את הגידול בתנועות פרק כף היד. היה את האונקולוג מהמרפאה של הטיפולים בויטאמין סי, מקום עם קסם של מיץ תפוזים מקולקל. והטיפול החדשני בטיפטופי שמן קנאביס, והדוג-ווקרית שמתקשרת עם ישויות ונטורופתים ושרלטנים אלטרנטיבים וכותבי סטטוסים בפייסבוק ובאמת מכל טוב.

כל זה עד לפגישת הסקונד אופיניון עם דוקטור מיכאלה רז.

בשעה ארבע ביום הפגישה, קבענו אמא שלי ואני להיפגש בפינת הרחובות של ויצמן ושדרות דוד המלך כדי לקחת משם את האוטובוס. היה כבר סוף אפריל, אביב. השדרה הייתה ירוקה במיוחד וזרועה פרחים כתמתמים. אולי זה היה משהו בצירוף המילים "חוות דעת שנייה" ואולי משהו בעובדה הפשוטה שהיה מדובר סוף סוף באישה, ברופאה, אחריי כל כך הרבה רופאים גברים. – משהו בי, במקום קטן ונסתר התחיל לקוות שהפגישה הזאת תביא איתה שינוי. אולי דוקטור מיכאלה רז, שנראית כרגע כמו דמות קטנה ושולית, בעלילה, אולי היא דווקא תפתיע ותהפוך לדמות מפתח מרכזית. אולי היא תגיד לי משהו שאף אחד עוד לא אמר. משהו מרגיע,

משהו טוב. ישבתי על ספסל בשדרה וחיכיתי. דמיינתי איך הרופאה הזאת בוחנת את תוצאות הבדיקה, מחייכת, צוחקת אלי בפה מלא ואומרת: הם טועים. הם כולם טועים, את בריאה לגמרי. אין לך כלום, לכי הבייתה, את בריאה. כשפתאום רעם אדיר בשמיים. חשבתי לעצמי שזה כנראה הדמיון שלי, אבל לא! בום! עוד אחד. ולפני שאני ושאר האנשים על השדרה הספקנו להבין מה קורה – התחיל לשטוף אותנו מבול מטורף. רצתי לתחנת האוטובוס הקרובה והצטופפתי שם בין ההמונים. ניסיתי להתקשר לאמא שלי אבל היא לא ענתה. התחנה הייתה קטנה וצפופה ופתאום הגשם התחלף בברד. דאגתי שאמא שלי לא עונה לי לטלפון. אז יצאתי מהתחנה, נרטבתי כולי והתחלתי לרעוד מקור. הרגליים דשדשו בתוך שלוליות ענק שנקוו על המדרכה. כמו ילדה אבודה חיפשתי את אמא שלי בין האנשים הרטובים אבל לא ראיתי כלום. המשכתי לדשדש בשלוליות, היה לי קר, הייתי רטובה... ופתאום שמעתי “תריייווייין! תריייווייין! בואי! תפסתי מונית מהר!!”. הסתכלתי לצד השני של הרחוב וראיתי את קליטמנסטרה זועקת לשמיים וקוראת לי לעלות איתה למרכבות האש. “מההההר!” היא המשיכה לצעוק לי. “אני באה! חכי לי! צעקתי וקפצתי לנהר שהיה פעם רחוב ויצמן, כשהגעתי חיבקתי את אמא שלי חזק חזק. כמו בסרט ישן, חיבוק ארוך באמצע סופה. נאחזתי בה לעוד כמה שניות ארוכות ספוגות במים ונכנסנו למונית.

“להגביר עוד את החימום?” שאלה דוקטור מיכאלה רז את שני גושי הקרח שישבו מולה.

“זזה יהיה נננחמד” ניסינו אמא שלי ואני לענות לה בקושי בגלל השיניים שלנו שנקשו חזק כל כך.

“אני ממש הייתי עושה את זה, אבל זה פשוט עושה לי נורא מיגרנה”.

“אה.. אזוזז.. לא משנה” ענית. הסתכלתי עליה רגע וחשבתי שזה לא כל כך נחמד מצידה.

“אז מה אם זה עושה לך מיגרנה? ולי יש סרטן! את בטח יודעת את זה כי בגלל זה שילמנו לך 2000 שקל כדי שנשב כאן ונדבר איתך על הסרטן שלי בזמן שאנחנו רועדות מקור כי לך דוקטור מיכאלה רז – החימום עושה מיגרנה!” צעקתי עליה. בראש שלי.

“טוב.. בואו נסתכל רגע על תוצאות הפתולוגיה” היא המשיכה. ישבנו מולה שותקות, מקוות שהינה תיכף עוד רגע יבוא ההיפוך בעלילה. שתכף תגיע לה חוות הדעת השנייה שאנחנו כל כך מצפות לה ותשנה את כל חוקי המשחק.

” Small blue round ... כן... סרקומה... ” היא מלמלה בזמן שהסתכלה על הדפים. “כן, טוב, אנחנו לא אוהבים כאלה סרקומות”.

“למה? זאת אומרת. ברור, מי אוהב סרקומות..” ניסיתי לחמם את האווירה הקפואה שהייתה בחדר. היא חייכה אליי את אותו חיוך צבוע שחייכה קודם והמשיכה. “סרקומה. זה גידול בעייתי. הרבה פעמים קשה מאד למצוא טיפול שיתאים לו. וגם יש גרורות בריאות שזה.. זה לא משמח במיוחד”.

הפגישה נמשיכה עוד ארבעים דקות אבל אני לא זוכרת שום דבר ממנה. רק צפצוף חזק וארוך שהדהד לי במוח והותיר אותי קפואה כמו שהגעתי.

“לסיכום, אין לי ממש משהו חדש או אחר להציע. אני מציעה שתתחילי את הטיפולים, כמה שיותר מהר. אם יהיו בעיות ותרצו לבוא ולהיפגש איתי שוב – אתן תמיד מוזמנות” היא אמרה וחייכה את אותו חיוך מקפיא. קמנו ועמדנו לצאת, ואז

הרגשתי שאני חייבת לשאול אותה שאלה מפחידה. אבל לא לשאול אותה בראש שלי, לשאול אותה באמת.

“אפשר רק לשאול אותך משהו אחרון?” שאלתי בחשש.

“כן”

“את...” ידעתי שאני הולכת לפצוע את אמא שלי באופן אנוש. דקירה חדה ומסוכנת בין הצלעות, אבל... אבל לא, אני חייבת לשאול.

...את חושבת שיש לי סיכוי?”

ניסיתי להתחמק מהמבט של אמא שלי אבל ראיתי איך היא מתחילה לדמם. הבעת פניה לא משתנה, רק דם שמטפטף לה מהאזניים, מכתים לה את החולצה ומשם ממשיך לזרום וללכלך את השטיח.

“אני.. אני מאד מקווה” ענתה לי דוקטור מיכאלה רז ובהתה גם היא בשלולית הדם שנקוותה לרגליה של אמא שלי.

“תודה” עניתי לה. אספתי את אמא ויצאנו שתינו מהחדר.

גם במונית המשכנו לשתוק. הגשם המשיך להכות ואמא שלי המשיכה לדמם. ואז כמו כלום: “אה שאני לא אשכח, מחר יש לנו את הפגישה עם הנטורופת מהרדוף...”

מה?

ההוא, נו... סיפרתי לך זה שמבין בענייני קנאביס ו..”

אולי די?

לא את לא מבינה...אני קראתי עליו המון המלצות...

את לא רואה? איך את לא רואה? את?! נביאת הזעם? האורקל הגדול? את לא רואה?

“לא רואה מה מתוקה שלי?”

“האלים שלך בכבודם ובעצמם אמרו לנו במפורש לא ללכת היום. באמצע היום, בסוף אפריל, נפערו שערי שמיים וירד ברד! ירד ברד בסוף אפריל! את לא מבינה? את לא מבינה מה זה אומר?”

“לא..למה את מתכוונת מותק?”

“נגמרו החיפושים! זה מה שזה אומר. נגמרו החיפושים אחריי הישועה הגדולה. היא לא תבוא ככה. היא לא תבוא אם נמשיך לחפש אותה בברד וברוחות. היא לא תבוא מאיזה אחד שמזריק מיץ תפוזים לורידים של אנשים מיואשים, והיא לא תבוא מהמכונה הענקית להכנת מיץ עשב חיטה שקנית לי באלפי שקלים, למה? למה זה טוב?! זה לא עוזר לי!. אולי פשוט תגידי? אולי תגידי שאת מפחדת? כי אני גם מפחדת. נורא מפחדת.”

ניגבתי לה את הדמעות וגם קצת דם קרוש שנשאר דבוק לה על הלחי.

”מה נראה לך, ברור שאני מפחדת תרין.” וברגע אחד התחלתי אני לבכות. בכיתי כמו תינוק רעב. בלי סוף. ”...די... תרין. תריני... די מתוקה. די. הכל יהיה בסדר.”

בנות חמודות, הכל בסדר?

כן, הכל בסדר. אנחנו רק צריכות קצת שקט. קצת... שקט.... אני צריכה קצת שקט...

(פאזזה. אחרי זמן מתחילה מוסיקה.)

לא! בלי מוסיקה.(המוסיקה נפסקת) בלי כלום. רק שקט. באמת. אפשר?

(פאזזה, אחרי זמן מתחילה מוסיקה)

לא הבנת מה זה שקט? לא?! אז בסדר. אז זאת שביתה! (לקהל:)אתם בסדר עם זה? אני שובתת. אתה יודע מה? אם אתה רוצה, אתה יכול להמשיך בלעדי, בוא נראה אותך.

אני לא ממשיכה. יותר מזה אני רוצה לספר משהו אחר. בלעדיך. אני לא צריכה קישוטים ובדיחות. ובכלל בלי דרמה. עובדות! העובדות הן כאלה: לפני שנה וחצי, בסביבות חודש אוקטובר. אני הרגשתי גוש. הגוש הוא היה ב... (מוסיקה נפסקת)

ב... לביה השמאלית. אף אחד לא יודע מה זה.

נו.. ב... וולווה.

ב... כוס... בפות.

טוב תשים את המוסיקה שלך.

7. הנסיך הקטן

“טוב, אז האופציות שלך לשימור פוריות...” אמר לי פרופסור עזאם שמנהל את מחלקת שימור הפוריות, והתחיל למנות לי רשימה. עוד רשימה. זה מה שאני צריכה עכשיו, הראש שלי הפך לארגז גדול של מעבר דירה, הארגז הזה שנזכרים לארוז ברגע האחרון, שנייה לפני שמגיעים המובילים, ודוחפים לתוכו את כל הדברים שלא נכנסו, לשום מקום אחר ופשוט כותבים עליו “כללי”. ככה הראש שלי היה כמו ארגז כללי. “יש לך אופציה להקפיא ביציות, יש לך אופציה שהיא עדיפה פחות והיא לשמר זקיקים, ויש לך את האופציה, בגלל שצינת בטופס שיש לך בן זוג – להקפיא עוברים”. טינג, הרגשתי כאילו פיזרו לי סוכריות קופצות על הלשון. שכחתי מהארגז ומהמובילים ומכל מה שמעיק ורק דמיינתי אותו. את הילד הכל כך יפה הזה. היו לו עיניים בדיוק כמו של אודי אבל את האף שלי. הוא בן שלוש עוד מעט והוא כבר יודע לדבר. הוא קורא לי “ממי!” כמו שאני קוראת לאמא שלי, ואודי קורא לו “היי ילד!” כמו שההורים שלו קוראים לו וזה ממיס לי את הלב תמיד. “ילד, הכדור עוד רגע נכנס לך לשער תיזהר!” אודי צועק לו “הוא לא, הוא כמעט נגע אבל לא, כי אתם בחיים לא תצליחו לתפוס אותי!” הילד צועק כשהוא צולח את הדשא של גינת דובנוב, צורח מהפחד וההנאה שאוחזים בו. “אנחנו תופסים אותך, תיזהר, עוד רגע אתה בידיים שלנו!” ...

“אני מצטערת” אמרתי לפרופסור עזאם, אלה כנראה ההורמונים שנתת לי אני פשוט.. “אז אני מבין שאת מעוניינת”. שוב קיבלתי טפסים למלא, ושאלות, אבל פתאום לא היה לי אכפת שאני צריכה להתעסק בכל הניירת הזו, להיפך, זה ריגש

אותי. יצאתי מהמשרד וכבר בדרך התחלתי לעבור על כל השאלות והסעיפים ולמלא את מה שאפשר, היה שם דף שממש דרש חתימת עורך דין כי מדובר בהליך שעלול להיות משפטי. חתימה שלי, ושוב חתימה שלי, ושוב חתימה של עורך דין, וחתימה של בן הזוג... שיט. העיקר שהתגלגלנו על הדשא בגינת דובנוב אפילו לא שאלתי את אודי. או קיי, אוקיי, לנשום עמוק, להרגע. והנה חזר הארגז, הפעם גם כל תכולת "חדר ילדים" הייתה שם. "למה רק עכשיו את אורזת את כל זה?!" "אודי צועק עליי כשהוא מנסה לחתל את הילד ביד אחת ולסגור ארגז ביד השנייה. "כי לא היה לי מתי, כי אני עם הקטן כל היום!" "אני צועקת עליו בחזרה בזמן שאני מנקה שאריות של גרבר מהריצפה, "אולי אם היית מתכננת נכון את הזמן שלך כל זה לא היה קורה!" "וואהה וואהה" יופי עכשיו הוא בוכה אתה שמח?! "כן! אני בכלל לא רציתי אותו מההתחלה! את יודעת למה? כי מישהי פה לא שאלה אותי אם אני רוצה להקפיא עוברים! נכון?!" "וואה וואה! עכשיו זאת אני שבוכה באוטובוס. די מספיק, קחי את עצמך בידיים. הכל יהיה בסדר, תשמרי על פרופורציות ששש.. די, די, יש דברים יותר גרועים מזה, באמת. יש אנשים שיש להם סרטן!

הגעתי הבייתה. תהיי ישירה, תהיי ממוקדת! הנה אודי. קדימה, את יכולה לעשות את זה, תנשמי עמוק. הכל יהיה בסדר, הוא אוהב אותך...

"שב!"

"אני יושב.. אודי מלמל בזמן שהוא בהה בטלויזיה.

"לא להפריע. שב!"

"אוקיי.. אפשר נשיקה לפחות? נכנסת הבייתה בלי להגיד שלו - "

“בלי לצחוק! לא צוחקים עכשיו. אני מדברת – אתה מקשיב. אם יש לך משהו להגיד – אל תגיד! בזמן שאני מדברת לא מדברים. לא לעשות פרצופים. תוריד את היד שאלות בסוף. אני אתן לך דף ואז אני אצא מהחדר. אתה תקרא את הדף, ביסודיות! ואז אתה תחשוב. ובסוף, אחריי שתקשיב, ותקרא ותחשוב. ותחשוב טוב! תקרא לי בחזרה לחדר. מובן!?!?”

יצאתי מהחדר, נסגרת בחדר השינה, וחיכיתי.

ניסיתי לדמיין מה אודי חושב על כל זה. אולי לא הייתי צריכה לעשות את זה ככה. אולי זה רק ייגרום לו להבין שהוא לא רוצה את זה. לא רק את העוברים, גם את השנה הזו, את הטיפולים. אותי, חלשה ועייפה, ואולי קרחת, ואולי מקיאה ואולי לא מסוגלת לקום מהמיטה. אולי הוא לא רוצה להיות שם, אולי הוא מעדיף לא לראות את כל זה קורה... ופתאום הבנתי שזה באמת קורה. סחרחורת נוראית תקפה אותי.

נשכבתי על המיטה, והרגשתי איך דמעות חמות זולגות מהעיינים שלי אל המיטה, ומהמיטה הן זלגו לרצפה, ועשו חור ברצפה וזלגו דרך קירות הבניין אל האדמה, וגם אותה הן שרפו. כי הן היו חמות, הן להטו מפחד, מחששות ומדאגות. כל אותם הדברים שאני מנסה להימנע מהם בכל הכוח אבל לא מצליחה. כל הפחדים שלי התאגדו להפגנה אחד נגדית, נגדי. הפגנת פחדים. הם צועקים לי בראש בכל הכוח, עם מגפונים ושלטים. וכמו בכל הפגנה, יש שם גם ילד שיושב על הכתפיים של אבא שלו. והילד הוא פחד תינוק – פחד קטן – פחד מוות, פחד צעיר שנולד רק אתמול וכבר הוא רץ על הדשא בגינת דובנוב, והכדור כמעט...

אודי נכנס לחדר.

“אז קראתי, ואני חושב שזה.. זה יכול להיות אפילו כיף לדעת שיהיו לנו איפה שהוא כמה ילדים קפואים שמחכים לנו, כדי שיום אחד.. נוכל..”

“להפשיר אותם”

“כן להפשיר”

“כמו שניצל תירס?”

“כן. בדיוק כמו שניצל תירס”

ואפשר להמשיך. אפשר. נדבר על הטיפולים, על הכאבים, הסחרחורות, הבחילות, הסטלות, ההקרנות, האשפוזים, הבדיקות עם התוצאות המשמחות, אלה שפחות.. אבל... אבל אני מבחינתי עדיין עומדת באותו המקום.

ועדיין... כלום. עכשיו אני מבינה, זאת כל הדרמה. אני עומדת ערומה וכולכם מסתכלים לי לתוך הסרטן.

8. להזיז את השמש

(תוך כדי דיבור תרין מתכוננת לריצה, בגדי ספורט, אוזניות באוזניים)

בגיל חמש סבא לימד אותי לעמוד על הראש. מהרגע שתפסתי את העניין זה נשאר לי. באותו השבוע, אחריי הפגישה עם דוקטור שמחוב- יצאתי לרוץ על הים. תוך כדי ריצה ונשימות קצובות חשבתי לעצמי שזה ממש פשע לא לנצל את השעה היפה הזו שהייתה, שעת בין ערביים כזו, כדי למצוא מקום מתאים לעמוד בו על הראש. עברתי

ליד פארק צ'ארלס קלור וראיתי גבעת דשא ירוקה: המקום המושלם לעמידת הראש שלי. כשהגעתי, גיליתי כמובן שהגבעה הזו היא לא בדיוק מה שחשבתי. מקרוב אפשר היה לראות כר דשא דליל, זרוע קליפות של גרעינים, בדלי סיגריות מעוכים, עטיפות של ארטיקים, צואת כלבים, ובכלל – כל פסולת שתזכיר לי שאני כבר לא בת חמש. אך למרות האכזבה, מצאתי איזו חלקת דשא שהייתה ירוקה למדי ונקייה בערך, וניגשתי למלאכה. פתאום זה נראה לי מביך, לעמוד על הראש, להיות בדיוק ההיפך מכל ההולכים על שתיים. “נראה לך שלמישהו אכפת? את יודעת כמה צרות ובעיות יש לכל האנשים האלה? נראה לך שמישהו מסתכל בכלל? יאללה, רצית לעמוד על הראש, אז תעמדי על הראש!” ונעמדתי על הראש. פתאום נגלה לפני מראה עוצר נשימה. משהו שהיה יפה כל כך שדמעות החלו לזלוג מעיני. השמש והים התהפכו, השמש למטה והים למעלה, ומי עשה הכל? אני, אני בראתי, אני החלטתי על השמש. ראיתי את האנשים על שפת הים, אבל לא היה לי אכפת שהם שם, שהם מסתכלים עליי מדשדשת את האוויר עם הרגליים. אף אחד מהם לא ידע שאני עסוקה בבריאה, אני יוצרת ברגע זה ממש. אני משנה סדרי עולם! תחושת התעלות, ושכרון הציפו אותי. “אני הצלחתי להזיז את השמש ממקומה!” נשארתי ככה עם הרגליים למעלה עוד כמה שניות משהו ומתענגת על הרגע הזה. עד שהורדתי את הרגליים חזרה לקרקע ואיתן גם חלחלה ההבנה. אני לא החלטתי על שום דבר. השמש עדיין תלויה בדיוק באותו המקום שבו הייתה דקה קודם, אני לא בראתי לא יצרתי, לא השקתי, בקיצור – אני לא אלוהים. אולי מגרדת את הבן גוריון וגם זה בקושי. וחבל... כי לרגע חשבתי שכבר הצלחתי לברוא לעצמי ניצחון קטן. פשוט, פשוט כי אני לא מוכנה שיפתיעו אותי עוד. כן! אני לא מסכימה שמישהו אחר יכתוב לי את הטקסט, אני זו שצריכה לשלוט בקו העלילה. אני המחליטה. אני מחליטה על הכל! טוב אולי לא על הכל, אבל.. אבל.. טוב אבל בסך הכל יש מציאות.. והמציאות היא... שלא אני כותבת את העלילה הזאת, גם אם העלילה מחורבנת. כן כן, שמעת נכון, מר תסריטאי או מחזאי או סופר אלמוני מחורבן שכמוך. אתה מחורבן... נכון, אני צריכה אותך, אבל.. אבל גם אתה צריך אותי. אתה חייב אותי! ונכון, אני כנראה לא עומדת להזיז את השמש ממקומה, אבל לא

משנה כמה היפוכים דרמטיים, זולים ועלובים אתה תכתוב, אני לא אכנע. אני ממשיכה לשחק את התפקיד. אני ממשיכה לספר את הסיפור. ממשיכה להיות הסיפור. כל הזמן. עכשיו נראה אותך, עכשיו אתה מת מפחד, הא? ואם אנחנו כבר מדברים? אז אני רוצה להגיד לך עוד משהו... שאפו. באמת. כל הכבוד.. לא, אני.. מעריצה גדולה. אני מורידה בפנייך את הכובע... את הפאה... את המטפחת.. אני חושפת בפנייך את הקרחת ו...

(תרין מחזירה את האוזניות לאוזניים וממשיכה לרוץ. המוזיקה מתגברת ברקע "It's a wonderful life" בגרסת Smith and burrows)

חושך.

סוף